

[Jørgen Junior]

Jørgen Junior (FP):

Jeg er meget glad for, at ministeren netop sagde, at dette ikke er noget, hvor kroner og øre er det væsentlige. Det er naturligvis et spørgsmål om at bevare et sundt og et fornuftigt behandlingsmiljø, der fungerer godt, eller i hvert tilfælde erstatte det med noget, som ikke er ringere, helst bedre. Jeg er fuldstændig klar over, at ministeren har den bedste vilje. Jeg tror ikke, at der er nogen, der ønsker, at noget skal forringes, så hvis jeg har lagt noget frem, som kunne skabe mistro til, at ministeren ikke skulle have den allerbedste vilje til, at vi fortsat har den allerbedste kræftbekæmpelse, så er jeg meget ked af det. Men det er jo desværre således, at god vilje ikke altid er nok. Vi har set massevis af ting blive besluttet her i folketinget på basis af en god vilje. Man har troet, at det ene forlig efter det andet hjalp. Viljen var god nok, men evnen til overblik manglede, og resultaterne har været derefter.

Vi får jo dette at diskutere igen her i folketinget, når disse lovforslag bliver fremsat i begyndelsen af den nye samling. Men jeg vil godt bede ministeren om – jeg kan selvfølgelig godt stille det som et spørgsmål, men jeg er klar over, at svaret er ja – at bekræfte, at ministeren og regeringen i de kommende måneder vil se med positive, velvillige øjne på den debat, der vil ske, at man ikke på forhånd har låst sig fast i nogen ting på basis af en styringsgruppes indstilling, som måske er behæftet med meget alvorlige fejl.

Melchior (CD):

Det eneste beroligende, der vel var at hente i ministerens fremstilling her, var, at der foreløbig er godt og vel et halvt år, indtil et eventuelt lovforslag vil se dagens lys. Den tid bør selvfølgelig benyttes rigtigt, som hr. Jørgen Junior siger.

Jeg er bekymret over en hel masse af de andre ting, ministeren sagde. Det er da dejligt, at man vil tilstræbe den fagligt bedst mulige behandling af de pågældende patienter. Må jeg spørge: ligger der deri en kritik af det arbejde, der foregår i øjeblikket, eller en konkret viden om, at det kunne være bedre under andre betingelser?

Samtidig med at ministeren påpeger, at det ikke er kroner og øre, så vil man altså alligevel gerne tage en rationaliseringsgevinst

hjem ved at lave store institutioner. Må jeg spørge, om ministeren vil udtale sig om, hvorvidt han principielt går ind for gigantinstitutioner, siloformen. Jeg husker, det er vist et års tid siden, at partiet venstre lavede et meget stort nummer ud af et program for små og mellemstore virksomheder, når det drejede sig om erhvervsvirksomheder i den private sektor. Gælder noget tilsvarende da slet ikke statsinstitutioner, herunder især patientpleje og -behandling?

Næste spørgsmål: ministeren er sikkert bekendt med, at Finseninstitutet behandler ca. 80.000 patienter ambulanspr. år. Er det virkelig meningen, at disse 80.000 skal op på 16. etage med den mangel på miljø, som dér må herske?

Endelig det sidste spørgsmål: er der nogen tanker på nuværende tidspunkt, endside planer, om, hvad f.eks. Finseninstitutet – selvfølgelig gælder det samme spørgsmål hospitalet i Hornbæk – skal bruges til efter at være rømmet? Skal det være et nyt Christiania? Sammenligningen ligger altså i, at man forlader så stor en institution og så stort et område som dette uden at have planer for, hvad der dér skal ske videre. Så længe disse planer ikke eksisterer, kan man jo ikke udtale sig om, hvorvidt der i virkeligheden vil være en rationaliseringsgevinst, for så bliver der bare noget andet, der ligger og koster og ikke bliver benyttet.

Indenrigsministeren (Enggaard):

Jeg kan i anledning af begge de supplerende spørgsmål, som er stillet af hr. Jørgen Junior og hr. Melchior, sige, at man må omvendt også forstå, at før regeringen kan fremsætte de bebudede lovforslag i næste samling, så må regeringen træffe en beslutning om, hvad den mener er rigtigt. Derfor er der den sammenhæng i det, at der i løbet af kort tid sker en indstilling til den samlede regering med hensyn til disse ting.

Hr. Melchior var specielt inde på, om der i mine bemærkninger lå en kritik af den nuværende kræftbehandling i forbindelse med Finseninstitutet. Hertil må jeg sige, at således kan mine bemærkninger på ingen måde udlægges. Jeg har på det møde, jeg forleden holdt på Finseninstitutet, stærkt betonet min anerkendelse af den meget store indsats, der netop her er gjort i kræftbehandlingen igen-